

Suzanne Vermeer

Noorderlicht

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

‘Wat zijn die sneeuwscooters geweldig!’ riep Marieke enthousiast, toen ze aan het eind van de middag met een blikje bier bij het kampvuur zaten, dat Sverre en Martin samen hadden aangelegd.

De anderen vielen haar geestdriftig bij.

‘Jullie hebben het al aardig onder de knie,’ zei Sverre, terwijl hij nog een blok hout op het vuur gooide. ‘Gelukkig heb ik geen van jullie onverantwoorde risico’s zien nemen. Voordat we morgen vertrekken, wil ik nog wel jullie kleding een keer controleren. Die jacks en broeken die jullie dragen zijn goed: allemaal topklasse, waterdicht materiaal.’

Kim glunderde.

‘Vooral de handschoenen en de laarzen die jullie dragen moeten absoluut waterdicht zijn,’ vervolgde Sverre. ‘Jullie zouden niet de eersten zijn die zo’n mooie vakantietocht moeten afbreken vanwege bevroren tenen of vingers.’

‘Over de handschoenen en de laarzen heb ik me ook laten adviseren,’ vertelde Kim. ‘Als het goed is, zijn die bij uitstek geschikt voor tochten op sneeuwscooters.’

Sverre bekeek haar waardierend en hield de anderen toen voor: ‘Jullie boffen maar met zo’n gastvrouw!’

‘Ik heb vaak op een motor gereden,’ vertelde Martin, ‘maar zo’n sneeuwscooter is toch wel wat anders, moet ik zeggen. Alleen al met remmen.’

‘Je hebt een langere remweg,’ bevestigde Sverre. ‘Dat is natuurlijk niet zo raar, in de sneeuw. Verder vind ik zelf dat er meer overeenkomsten dan verschillen zijn met motorrijden. Het ontwerp, de manier van rijden, alles eigenlijk.’

Martin knikte. ‘En dan nog iets. Ik dacht van tevoren dat m’n helm

wel zou gaan beslaan met die kou. Maar dat gebeurde helemaal niet.' Sverre liep naar zijn hut en kwam terug met een van de helmen. Hij klapte de plexiglas klep omhoog. 'Aan de binnenkant zit een speciaal antiwasemlaagje. Anders zou je adem in combinatie met de koude buitenlucht onherroepelijk condenseren. Bij wedstrijden gebruiken renners ook nog vaak een neus- en mondbedekking, om te zorgen dat de binnenkomende lucht bij hoge snelheden niet te koud is, en ook om de warme uitademing weg te leiden van hun vizier.'

Terwijl hij nog aan het praten was, hoorden ze in de verte de motor van een auto. Het geluid kwam steeds dichterbij. Even later verscheen er een jeep, die naar hen toe reed en vlak naast de landrover van Sverre parkeerde.

De bestuurder en vier andere inzittenden stapten uit. Ze kwamen naar het vuur toe en schudden handen. Het viertal bleek een groep Duitsers te zijn, die onderweg was voor eenzelfde soort tocht als de Nederlanders.

Hun Noorse gids, een blonde man met een stevige handdruk, lachte vriendelijk toen hij het zestal begroette. Maar toen hij tegenover Sverre kwam te staan, leken beide mannen te bevriezen. Ze knikten afstandelijk naar elkaar, zeiden een paar afgemeten woorden in het Noors en keerden zich toen van elkaar af.

Kim en Brian keken elkaar veelbetekenend aan.

'Willen jullie misschien iets drinken?' vroeg Eric in het Engels aan een van de Duitsers.

'Nee, nee, ze gaan meteen weer weg,' kwam Sverre haastig tussenbeide. 'Ze moeten nog voor het donker naar een ander huttenkamp.' 'Kunnen ze niet hier blijven?' stelde Celine voor.

'Geen sprake van,' zei Sverre beslist, met een grimmigheid die ze nog niet eerder van hem gezien hadden. 'Wij waren hier het eerst. En de regels zijn volkomen duidelijk: als de laatst aangekomen groep de mogelijkheid heeft om nog een andere slaapplek te vinden, dan moeten ze de eerst aangekomen groep niet tot last zijn.'

'Klopt dat?' vroeg de oudste van de Duitsers aan zijn gids.

'Dat klopt,' bevestigde die onbewogen. 'Meestal is het zo dat twee

groepen in een geval als dit proberen er samen uit te komen. Maar daar doet hij niet heel erg zijn best voor.’

‘Wat had je nou, hè? Je kent de regels. Breng je gasten naar een plek waar ze fatsoenlijk kunnen verblijven. Hier is geen plaats!’ Sverre had zijn stem verheven en keek de andere gids vijandig aan.

Deze liet zich niet van zijn stuk brengen, hoewel Kim zag dat hij zijn hand tot een vuist balde. ‘Het is duidelijk dat wij verder moeten. Laten we meteen maar gaan. Nu is het nog licht.’

Het afscheid ging sneller en was aanzienlijk minder hartelijk dan de begroeting. Binnen enkele minuten nadat de Duitsers en hun gids aan waren gekomen, waren ze alweer vertrokken. De motor van de jeep loeide toen hij wegreed.

Sverre zwaaide de bezoekers niet na, hij had zich al omgedraaid om zijn helm naar zijn hut te brengen.

‘Goh, dat was gezellig,’ zei Brian sarcastisch tegen Kim. ‘Die moeten eens vaker langskomen.’

Kim grinnikte, maar voegde daar ernstig aan toe: ‘Dat waren zo te zien geen vrienden.’

Voordat ze het er verder over konden hebben, kwam Sverre zijn hut alweer uit. ‘Als jullie vanavond willen eten, zullen we nu moeten beginnen!’ riep hij. Hij leek zich hersteld te hebben en probeerde de stemming er weer in te brengen.

Na overleg besloten ze hun bagage lichter te maken door wat blikken op te warmen. Nog geen uur later zaten ze allemaal met dampende borden vol bonen, knakworsten en groenten bij het kampvuur, in de beschutting van de hutten.

‘En niet te veel bier drinken, ik wil dat jullie morgen fris zijn!’ waarschuwde Sverre.

Tijdens en na de maaltijd was het echter vooral Sverre zelf die behoorlijk doordronk. Toen Martin koffie had gemaakt, nam Sverre een flinke mok, alsof hij een beetje wilde ontzuichten. Eric had hem een beetje in de gaten gehouden en was blij dat hij ophield met drinken. Het leek hem erg onverantwoord voor een gids. Aan de andere kant was die vent waarschijnlijk zo fit dat hij veel kon hebben.

Om een uur of negen gingen Marieke en Celine naar hun hut, en nog geen halfuur later volgden Kim en Brian hun voorbeeld.

Eric bleef naast Sverre bij het kampvuur zitten, terwijl Martin nog een paar blikjes bier haalde, die ze achter de hutten in de sneeuw hadden ingegraven.

‘Kende jij die gids van die groep Duitsers?’ vroeg Eric langs zijn neus weg.

Sverre wierp een onderzoekende blik op hem. ‘Ja,’ antwoordde hij toen kortaf.

Martin kwam terug met zes blikjes. Sverre aarzelde en pakte er toen een.

Eric wachtte tot Martin had plaatsgenomen en richtte zich toen weer tot Sverre. ‘Jullie leken me niet bepaald vrienden.’

‘Wie?’ wilde Martin weten.

‘Sverre en die andere gids van vanmiddag,’ verduidelijkte Eric.

‘Ja, zoiets viel mij ook al op.’ Martin keek Sverre aan. ‘Wat is dat voor een man?’

‘Jonas. Jonas Olsson. Een ex-collega.’ Sverre staarde in het vuur en rakte met een vinnig gebaar een blikje open.

Maar Eric bleef met rustige vasthoudendheid aandringen. ‘Hadden jullie samen een bedrijf? Of werkten jullie voor dezelfde organisatie?’ Zonder hem aan te kijken, bromde Sverre: ‘Zelfde organisatie.’

Eric wisselde een snelle blik met Martin, over Sverres rug heen. ‘Wie is er weggegaan, hij of jij?’

Het duurde even voordat het antwoord kwam. ‘Ik. Hij werkt er nog steeds, de klootzak.’

‘Wat is er dan gebeurd?’ vroeg Eric.

‘Daar wil ik niet over praten.’ Sverre pakte zijn blikje, stond op en liep een beetje bruusk naar zijn hut. ‘Goedenacht. Denk erom dat we morgen op tijd vertrekken.’

‘Rare vent,’ vond Martin, terwijl hij toekeek hoe Sverre in zijn hut verdween.

Eric knikte. ‘Als mensen ergens niet over willen praten, is er doorgaans iets goed mis.’

Zwijgend dronken ze allebei een van hun twee blikjes leeg. Op Martins voorstel bewaarden ze de andere voor de dag erop. Voordat ze naar hun hut gingen, schopten ze zoveel sneeuw in het vuur dat het sissend uitging, met een rookwolk van protest.

De volgende morgen was Sverre toch als eerste op. Toen de anderen naar buiten kwamen, was hij al bezig met het klaarzetten van een paar aanhangers.

‘Dit zijn *pulka's*,’ legde hij uit. ‘Die worden ook wel gebruikt om kinderen in te vervoeren, maar wij hebben ze nodig voor onze bagage. Ik stel voor dat de mannen met een pulka rijden. Meer dan vier hebben we er niet nodig, lijkt me.’

Toen iedereen had ingepakt en de koffers naar buiten had gebracht, bleek dat alles inderdaad makkelijk in de vier pulka's paste. Sverre verdeelde het gewicht zo goed mogelijk over de aanhangers, terwijl Kim en Brian brood, koffie en thee klaarmaakten voor het ontbijt.

Na het eten liep Sverre alle huisjes nog een keer grondig na, hoewel iedereen zelf al had gecontroleerd of ze niets hadden achtergelaten. Natuurlijk vond hij toch nog wat: Martin had zijn horloge op een plankje bij zijn bed laten liggen en in de badkamer van Marieke en Celine stond nog een tandenborstel.

Voordat ze op hun sneeuwscooters stapten, vroeg Sverre nog een keer hun aandacht. ‘We hebben een forse rit voor de boeg. Halverwege pauzeren we. Maar er zijn nog een paar dingen die jullie moeten weten voor onderweg.’

Hij stapte op zijn sneeuwscooter. ‘We rijden in een rij, allemaal achter elkaar, met voldoende afstand om te kunnen reageren bij een noodstop. Ik rij voorop. Daarom moeten jullie goed op mijn tekens letten.’

Hij stak zijn linkerhand recht omhoog. ‘Dit betekent: stop. Als je dat ziet, rem je rustig maar beslist af.’

‘Als ik naar links ga, geef ik dat aan door mijn arm uit te steken.’ Hij

hield zijn linkerarm horizontaal. ‘En als ik rechtsaf ga, doe ik zo.’ Nu bracht hij dezelfde arm vanaf de elleboog omhoog.

‘Waarom niet gewoon met rechts?’ vroeg Celine.

‘Omdat ik met die hand gas moet geven,’ legde Sverre uit. ‘Daarom doen we alle tekens met de linkerhand.’

‘Als we langzamer moeten, geef ik dat zo aan.’ Sverre zwaaide met zijn linkerarm op heuphoogte op en neer. ‘O ja, en dan zijn er nog een paar tekens die jullie moeten kennen voor het geval we andere sneeuwscooters tegenkomen.’ Hij wuifde ter hoogte van zijn helm met zijn hand heen en weer. ‘Dit betekent dat er een sneeuwscooter aankomt.’ Vervolgens zwaaide hij met dezelfde hand van achteren naar voren. ‘Dit houdt in dat er nog meer sneeuwscooters achteraan komen.’ Ten slotte balde hij zijn vuist op halve hoogte. ‘En dit is het teken dat we de laatste sneeuwscooter passeren die ons tegemoetkomt.’

Met zijn rug naar hen toe herhaalde hij alle tekens nog eens.

Daarna mochten ze opstappen. Sverre reed voorop, daarna liet hij de mannen met de vrouwen afwisselen. Kim reed vlak achter hem, Martin sloot de rij. Samen vormden ze een kleurig geheel.

Ze lieten de hutten achter zich en gingen het bos in. Aanvankelijk reden ze langzaam, maar al snel voerde Sverre het tempo op.

Steeds sneller zag Kim de bomen aan zich voorbijgaan. Ze vroeg zich af wat er zou gebeuren als een van de sneeuwscooters ineens stil zou vallen. Natuurlijk, Sverre had elk van de scooters grondig gecontroleerd en ook de brandstoftanks afgevuuld, maar toch.

Toen ze eenmaal reden, vielen al haar zorgen van haar af. Ze genoot van het landschap, de sneeuw, de vrijheid. Moeiteloos gingen de sneeuwscooters zelfs tegen steile hellingen op, zonder terug te glijden of te haperen. Wat een kracht, wat een gratie!

Blij keek ze achterom naar de felgekleurde jacks achter haar: dat waren háár mensen. Haar broer, haar partner en haar vrienden, die speciaal voor haar helemaal naar Noorwegen waren gekomen om dit hier samen met elkaar te kunnen beleven. Ze voelde zich bevoorrecht dat ze hen kende. Dit was geluk, besefte ze.

Eerder dan elk van hen verwachtte, gaf Sverre eerst het sein om vaart te minderen en vervolgens om te stoppen. Ze kwamen tot stilstand op een open plek in een vallei.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Eric.

Sverre zette zijn helm af. ‘We zijn ongeveer halverwege. Tijd om te pauzeren.’

De andere sneeuwscooters kwamen vlak bij die van Sverre tot stilstand. Iedereen was verbaasd dat ze al ruim anderhalf uur gereden hadden.

Nu de motoren van hun sneeuwscooters afgezet waren, werden ze zich bewust van de overweldigende stilte om hen heen. Tussen de bergen, omgeven door bomen en sneeuw, leek het net alsof zij de enige mensen ter wereld waren.

Martin kon het niet laten om hard te jodelen. Ineens hield hij ermee op en vroeg aan Sverre: ‘Zo zorg ik toch niet voor lawines, hè?’

Sverre glimlachte. ‘Er zijn hier wel lawines, zoals overal waar bergen en sneeuw zijn. Maar die komen vooral veel verder in het voorjaar voor, als de sneeuwmassa’s beginnen te smelten en er smeltwater tussen de rotsen en de sneeuwlaag komt. Nu is er niet veel gevaar.’

Intussen klapte hij een paar van de pulka’s open en haalde er voedsel en thermoskannen uit. ‘Tijd om wat te eten,’ kondigde hij aan.

‘En ook voor wat gele sneeuw,’ grapte Martin en hij verdween achter de bomen, om een paar minuten later weer grijnzend terug te komen met een sneeuwbal in zijn hand.

‘Nee, hè!’ riep Brian.

Waarna hij nog net op tijd kon wegduiken om een voltreffer te voorkomen.

Al gauw vlogen de sneeuwballen in het rond. Kim schreeuwde van plezier, tot ze van een paar kanten tegelijk geraakt werd. Ze rende door de diepe sneeuw achter haar belagers aan, maar die hadden geen moeite om te ontkomen.

Sverre ging hoofdschuddend door met het voorbereiden van hun lunch, tot hij een verdwaalde sneeuwbal tegen zijn rug kreeg. Toen graaide hij ook snel wat munitie bij elkaar. Hij zeepte zelfs Mariekes gezicht stevig in met een handvol sneeuw.

Eric raakte Brian zo hard met een sneeuwbal in zijn gezicht, dat die een kreet van pijn niet kon onderdrukken. Terwijl Eric omstandig zijn excuses aanbod, keek Kim hem onderzoekend aan, maar ze besloot er niets over te zeggen.

Even plotseling als het sneeuwballengevecht begonnen was, kwam er een einde aan. Hijgend en nog nalachend gingen ze allemaal bij de sneeuwscooters in de sneeuw zitten. Voordat Sverre het eten kon uitdelen, riep Celine: 'Dit vraagt om een foto!'

Marieke pakte haar mobiel en maakte een paar foto's, waarna ze er ook een paar liet maken door Sverre en Martin.

Tevreden aten ze een stevige lunch.

Tijdens het opruimen zei Sverre: 'Vanaf hier rijden we in één keer door naar het kamp. Dus als jullie nog een sanitaire stop willen houden, moet dat nu.'

Op Martin na gaf iedereen gehoor aan die tip.

In dezelfde volgorde als die ochtend gingen ze weer verder. Brian, die als derde reed, moest zich af en toe bedwingen om niet de rij uit te gaan en in zijn eentje een stuk het bos in te gaan. Hij zag ervan af omdat hij bang was dat Marieke, die achter hem reed, dan automatisch achter hem aan zou gaan. Ook voelde hij zich met de pulka achter zijn sneeuwscooter niet zo vrij in zijn bewegingen als de dag tevoren, toen ze zonder remmingen hadden rondgereden.

Hij liet het sneeuwlandschap aan zich voorbijgaan en dacht aan Kim. Wat een heerlijke meid was ze toch! Zoals ze dit allemaal georganiseerd had, zonder hem er iets van te vertellen. En dat terwijl hij zo vaak had aangedrongen om er alvast iets over te horen! Maar nee, ze

had alles voor zichzelf gehouden en de hele reis tot in de puntjes voorbereid. Jammer van haar stugge broer.

Onwillekeurig moest hij aan het vervelende telefoongesprek met Eric terugdenken. Op de een of andere manier kon hij niet goed met hem opschieten. Eric behandelde hem altijd alsof hij hem wantrouwde. En waarom? Brian wist het niet.

Zelf vond hij het maar merkwaardig dat Kim haar hele financiële hebben en houden aan Eric overliet. Die man gaf haar maandelijks een toelage, verder had ze nauwelijks inzicht in de manier waarop hij hun geld beheerde. Als de familiebanden wat steviger waren en Brians plaats naast Kim vanzelfsprekender was geworden, zou hij Eric eens vragen om inzage in de boeken. Alleen al om te zien hoe de portefeuilles met aandelen gespreid waren en hoe het rendement was.

Van daaraf kwamen zijn gedachten automatisch op het geld dat hij voor Ruben had moeten betalen. 25.000 euro. Natuurlijk had hij dat geld niet op zijn spaarrekening. Omdat die Cisco stond op snelle betaling, had Brian geen andere mogelijkheid gezien dan het hele bedrag te lenen van de transitorekening van de makelaardij. Nou ja, lenen: hij zou moeten verantwoorden waar hij dat geld aan besteed had. Daar zou hij na deze trip beslist op worden aangesproken, dat besepte hij maar al te goed.

Kwam het doordat Brian even niet goed oplette of had er iets in de sneeuw gelegen waardoor hij ineens de macht over het stuur kwijt raakte? In elk geval schoot zijn sneeuwscooter plotseling opzij, uit het spoor van de twee scooters voor hem. Geschrokken gaf hij een ruk aan het stuur, maar het was al te laat: de rechterzijkant van zijn scooter kwam hard in aanraking met een besneeuwd stuk rots, waardoor het voertuig met een schok naar links vloog, tegen een boom aan.

Door de klap werd Brian van zijn sneeuwscooter af geslingerd. Hij maakte een halve salto en kwam op zijn rug terecht. De dikke sneeuwlaag brak zijn val, maar toch was hij even al zijn adem kwijt.

Marieke, die vlak achter hem gereden had, reed naar hem toe en

sprong van haar sneeuwscooter af. ‘Gaat het?’ vroeg ze bezorgd. Brian knikte, zette zijn helm af en kwam moeizaam overeind. ‘Jemig,’ kreunde hij, met een hand op zijn rug. ‘Wat een smak!’ De rest was inmiddels ook bij hen gearriveerd. Kim en Sverre hadden zich na het horen van de klap gerealiseerd dat er iets mis was, en waren met een U-bocht op weg terug naar hen toe. Kim rukte haar helm af en rende geschrokken naar haar partner toe. ‘Brian!’ riep ze. ‘Wat is er gebeurd? Heb je pijn?’ ‘M’n rug doet zeer,’ antwoordde hij. ‘Verder niks, geloof ik.’ Sverre bracht zijn sneeuwscooter slappend tot stilstand. Met een paar stappen stond hij bij Brian. ‘Ben je nog heel?’ vroeg hij. ‘Ik denk het wel,’ zei Brian. ‘Alleen m’n rug doet pijn.’ Zonder omwegen ritste Sverre Brians jas open en trok zijn trui en het T-shirt daaronder omhoog. Voorzichtig voelde hij met zijn vlakke hand op de plek die Brian aanwees. ‘Hm, zo te zien heb je alleen je ribben gekneusd,’ constateerde hij. ‘Doe dat allemaal even uit, dan leg ik een drukverband aan.’ Gehoorzaam ontdeed Brian zich van zijn jas, trui en shirt. Met ontbloot bovenlichaam stond hij bibberend in de sneeuw. Sverre voorzag hem snel van het noodzakelijke drukverband. Toen hij daarmee klaar was, zei hij: ‘Morgen zul je wel flink beurs zijn, dat is niet raar na zo’n val. Doe maar snel je kleren weer aan.’ Pas toen schonk Sverre aandacht aan Brians sneeuwscooter. De pulka lag op zijn kant, maar oogde nog heel. Met de scooter zelf was het minder: een van de ski’s was afgebroken, het stuur was ontzet en het ding zag er gehavend uit, met barsten en breuken in de kunststof van het koetswerk. ‘Die gaat het einde van deze rit niet halen,’ was Sverres oordeel. ‘Wat nu?’ vroeg Kim bedrukt. Sverre haalde zijn schouders op. ‘Zulke dingen gebeuren. Dat ding blijft hier. Ik laat hem wel ophalen als we in het kamp zijn.’ ‘Kun je niet iemand bellen?’ vroeg Celine, en ze besefte meteen wat het antwoord moest zijn. ‘Geen bereik,’ zeiden Sverre en Eric tegelijk.

‘Natuurlijk.’ Ze zwaaide met haar hand voor haar gezicht. ‘Even kijken of ik nog wel wakker ben.’

Er werd wat gegrinnikt, maar iedereen keek naar Sverre.

Hij controleerde de pulka en zette die met hulp van Martin en Eric overeind. Ze probeerden of het ding nog reed. Toen dat bleek mee te vallen, zetten ze de aanhanger achter de sneeuwscooter van Celine. Met enige moeite lukte het om de bevestiging vast te maken.

‘Hij is een beetje verbogen,’ zei Sverre, ‘maar ik denk dat we het zo wel redden, als we niet te hard rijden.’ Hij keek naar Brian. ‘Het lijkt me het beste als je bij Kim op de scooter gaat.’

‘Maar ik rij!’ riep Kim meteen.

Met een pijnlijke grimas gaf Brian aan daar geen probleem mee te hebben.

Heel wat langzamer dan even tevoren zette de kleurige rij zich weer in beweging. Op de achterste scooter klemde het feloranje jack van Brian zich vast aan het felrode jack van Kim.

Ruim een uur later dan gepland kwamen ze bij hun kamp aan: een groepje blokhutten aan de voet van een imposante berg, die geheel met sneeuw en ijs bedekt was.

Toen de rij sneeuwscooters stilstond, gebaarde Sverre dat ze hun motoren moesten uitschakelen en even moesten blijven zitten.

Hij wenkte Kim, nam haar mee buiten gehooraafstand van de anderen en overlegde met haar. Kim knikte en liep terug naar de sneeuwscooters.

‘Het loopt vandaag allemaal iets anders dan gepland,’ vertelde ze in het Nederlands. ‘Eigenlijk hadden we hier even willen blijven voordat we iets gaan bekijken wat ik jullie graag wil laten zien. Maar daar moeten we beslist heen voordat de zon ondergaat. Omdat we nu later zijn aangekomen zit er niks anders op: we gaan meteen door.’

Sverre was naast haar komen staan. Hij wachtte tot ze klaar was en zei toen: ‘We laten de pulka’s hier, dat rijdt makkelijker.’

‘Is dat wel veilig?’ vroeg Marieke benauwd. ‘Al onze spullen zitten erin!’

‘Het duurt veel te lang om de pulka’s eerst uit te laden. En er is hier in geen kilometers afstand iemand in de buurt,’ verzekerde Sverre haar. ‘Als er een beer nieuwsgierig is en komt kijken, krijgt hij zo’n pulka echt niet open.’

Daar was Marieke duidelijk niet helemaal door gerustgesteld, maar ze besloot het erbij te laten.

Nadat Sverre met hulp van Martin en Eric de pulka’s achter de blokhutten had gemanoeuvreerd, bleef hij met zijn helm onder zijn arm naast zijn sneeuwscooter staan.

‘We gaan zo meteen een behoorlijk eind omhoog,’ waarschuwde hij,

‘dus is het belangrijk dat jullie allemaal goed achter me blijven en geen rare dingen doen. Ik wil beslist geen ongelukken meer!’

Onopvallend ging Kim vlak naast Brian staan en sloeg voorzichtig haar arm om zijn middel. Ze wist dat hij zich schaamde voor het ongeluk.

Op een teken van Sverre vertrokken ze. Net zo snel als eerder die dag begonnen ze aan de rit omhoog, tegen de flanken van de berg op. Maar zodra het landschap rotsachtiger en ruiger werd, ging hun gids langzamer. Geconcentreerd stuurde hij zijn sneeuwmobiel over een zo veilig mogelijke route.

Na een minuut of twintig reden ze over een bergkam. Zonder zijn motor af te zetten wees Sverre naar beneden, waar een enorme gletsjer in het bergdal lag. Hij stak zijn duim op en gaf gas. De afdaling was niet minder gevaarlijk dan de klim. Weer nam Sverre geen enkel risico, zodat ze soms bijna stapvoets naar beneden gingen. Bij de gletsjer aangekomen, gaf hij weer gas. Ze scheurden over een vlakke oever, die onder de sneeuw vol lag met kiezels en kleine keien.

Onder een overhangende klif zette Sverre zijn sneeuwscooter stil en stapte af. Hij legde zijn helm op zijn zadel. De anderen volgden zijn voorbeeld. Brian vertrok zijn gezicht van pijn toen hij vooroverboog. ‘Sorry,’ zei Kim met een spijtig gezicht. ‘Ik had een paar pijnstillers voor je willen pakken, maar dat ben ik door de haast eerlijk gezegd gewoon vergeten.’

‘Geeft niks, het gaat wel,’ loog Brian.

Intussen was Sverre via een glooiend gedeelte van de helling afgedaald naar de gletsjer. Voorzichtig deed hij er een paar stappen op, waarna hij de anderen wenkte om hem te volgen. Een voor een gingen ze de helling af. Kim hielp Brian naar beneden, waar ze werden opgevangen door Martin en Celine. Onwennig klommen ze op de dikke gletsjerrand. Het oppervlak had gladde en stroeve stukken en had alle schakeringen tussen wit en zwart.

‘Dit is allemaal ijs en puin,’ vertelde Sverre met een weids gebaar. ‘Deze dikke korst is al heel lang onderweg naar beneden en zal er nog heel lang over doen om daar te komen en vervolgens te smelten.’

Het lijkt alsof we stilstaan, maar eigenlijk zijn we stukje bij beetje voortdurend in beweging.’

‘Wat mooi!’ riep Martin uit. ‘Dus als we de tijd zouden afspelen als een miljoen maal versneld filmpje, dan zouden we nu aan het surfen zijn in de richting van de zee!’

‘Dat beeld zal ik onthouden!’ zei Sverre grijnzend.

Meteen was hij weer serieus. ‘Hier moeten we ook erg uitkijken!’ Hij wees naar de gletsjer. ‘Omdat het ijs voortdurend in beweging is en allerlei zand en stukken steen bevat, kunnen er plotseling scheuren in vallen. Geloof me, daar wil je niet in terechtkomen!’

Ze geloofden hem op zijn woord.

Stevig doorlopend, maar voortdurend scherp om zich heen kijkend, ging Sverre verder over de gletsjer, met de groep in een rij achter hem aan. De wind floot op deze hoogte onaangenaam rond hun hoofden en zelfs door hun ijsmutsen heen.

Omdat hij door het verband zwaar ademde, had Brian moeite om hen bij te houden. Kim was veiligheidshalve achter hem gaan lopen. Terwijl hij zich oriënteerde op de pieken in de bergrug, kwam Sverre bij het punt uit waar hij naartoe wilde. Geroutineerd liet hij zich naar beneden glijden aan de andere kant van de gletsjer. Onderaan hielp hij de anderen naar beneden. Met Brian deed hij extra voorzichtig.

Daarna ging Sverre hen voor naar een inham van meer dan twee meter hoog in de zijkant van het gletsjerijs. De anderen volgden hem naar binnen.

Binnen keken ze verbaasd om zich heen. De gletsjer strekte zich als een onregelmatige koepel boven hen uit, met grote ijspegels eraan die dreigend naar beneden wezen. Het licht dat door de ijsmassa heen drong was blauwig.

‘Wat is dit?’ vroeg Eric verbaasd.

Sverre glimlachte vanwege de eerbied die in zijn stem doorklonk. ‘Dit is een natuurlijke ijsgrot,’ legde hij uit. ‘Wij noemen dit soort plekken een ijskathedraal. Op het hoogste punt is hij zo’n acht meter hoog, met een diameter van een meter of twintig. Mooi, hè?’

‘Ja, prachtig,’ beaamde Celine, ‘maar hoe kan dit? Hoe ontstaat zo iets?’

‘Waarschijnlijk door smelting en het steeds warmer wordende klimaat. In de zomer loopt er smeltwater onder de gletsjer door, dat sommige stukken laat afbreken en met zich meevoert. Dan ontstaat er een soort bel onder de ijsmassa,’ legde Sverre uit.

Kim stapte naar voren. ‘En er is een bijzondere reden waarom ik jullie dit wilde laten zien, nietwaar Sverre?’

Hun gids glimlachte. ‘Dat klopt, ja. Jullie hebben je niet voor niets gehaast om hier nog voor zonsondergang te zijn. Zo meteen zullen jullie zien waarom deze grot de Arena der Illusies wordt genoemd.’ Hij keek op zijn horloge. ‘We hebben nog ongeveer een kwartier.’

Door deze inleiding waren Kims reisgenoten toch wel erg nieuwsgierig geworden.

‘Hoe ben je hierop gekomen?’ vroeg Eric aan haar.

Ze schudde haar haren naar achteren en lachte. ‘In het vliegtuig naar Aruba had ik erover gelezen in een van die glossy bladen. Er stonden ook foto’s bij. Volgens dat artikel was deze grot niet minder dan een van de nieuwe wereldwonderen. Nou, dat gaan we nu dus zien.’

In afwachting van wat er komen ging keken ze allemaal wat rond.

Sverre ging buiten de grot staan om naar de bergrug te kijken, waarachter de bleke zon langzaam naar beneden gleed. Toen de onderkant van de steeds meer oranje-rood wordende vuurbal de hoogste bergpiek raakte, ging hij naar binnen en kondigde aan: ‘Het is zover.’

Alle zeven gingen ze achter in de grot staan, zodat ze het beste zicht hadden op het gedeelte van het ijs dat door de zon beschenen werd.

Het blauwige licht in de overkoepelde ruimte veranderde langzaam van kleur. Eerst werd het paarsig, daarna leek het uiteen te vallen in een heel scala van kleuren, die voorzichtig allemaal hun weg zochten over de wanden en de bodem van de grot. Het was alsof iemand een lichtshow in werking had gezet.

Toen vond het licht ook de mensen in de grot. Speels gleed het over hen heen. Ineens was alles anders. Brians donkere huid lichtte hel op, terwijl Kim juist donkerdere tinten kreeg. Erics gezicht leek eerst dat

van een clown, maar had vervolgens veel van een doodshoofd, om daarna gekust te worden door vlammeende kleuren. Marieke keek naar haar armen en benen alsof die niet van haar waren, zo vreemd leken ze, als sprookjesachtige poppenledematen.

Met kreten van verrassing bekeken de zeven zichzelf, elkaar en de ruimte om hen heen. Alles was omgetoverd in een schouwspel vol spectaculaire effecten, die van het ene op het andere moment veranderden en alles vertekenden. Zelfs de grond onder hun voeten leek niet stevig meer te zijn, maar te bestaan uit een levensgevaarlijk doolhof van gaten en spelonken. Langzamerhand verloren de kleuren aan intensiteit en vervaagden, tot de grot zijn oorspronkelijke blauwige kleur weer terugkreeg en het donkerder werd.

Hoewel ze allemaal nog vol waren van wat ze zojuist hadden gezien, was Sverre direct weer de praktische redelijkheid zelve. Hij liep naar de uitgang en kondigde aan: 'We moeten nu meteen weg, dan kunnen we nog in de schemering naar het kamp rijden. Ik wil liever niet in het donker over de berg heen.'

Enigszins gehaast ondernamen ze de terugtocht naar de sneeuwscooters. Hun hoofden vol van wat ze zojuist gezien hadden.

‘Wat een dag!’ verzuchtte Celine gelukzalig, toen ze zich na het avondeten liet neerzakken bij het kampvuur, dat op veilige afstand van de blokhutten op een sneeuwvrij gemaakte, beschutte plek was aangelegd. ‘Zeg dat wel,’ stemde Brian met een pijnlijke grimas in. ‘Op een kleinigheidje na had het niet veel beter kunnen gaan.’

Kim ging lachend naast hem zitten en sloeg voorzichtig een arm om zijn schouders. ‘En met dat kleinigheidje bedoel je dan jouw totaal aan gort gereden sneeuwscooter, zeker?’

‘Je bent toch wel verzekerd, hè?’ vroeg hij geschrokken.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Kim laconiek. ‘Maak je geen zorgen, het komt allemaal goed. Wat mij betreft zijn jouw ribben veel belangrijker. Heb je nog pijn?’

‘Valt wel mee.’ Hij maakte een wegwuifgebaar. ‘Die pijnstillers helpen uitstekend.’

‘Wil iedereen koffie?’ vroeg Eric, die met een paar thermoskannen en een handvol mokken kwam aanlopen uit het donker.

Marieke vroeg om thee.

‘Komt er zo aan,’ beloofde Eric. ‘Die neemt Sverre zo mee, samen met suiker, melk en lepeltjes voor de liefhebbers.’

Inderdaad voegde even later Sverre zich bij hen. Allemaal kregen ze een volgeschonken mok, die meteen als handenwarmer diende.

‘Ik heb nog nooit zoiets gezien als in die grot,’ zei Celine. ‘Het was net alsof wijzelf ook anders werden door dat licht.’

‘Dat is heel goed mogelijk,’ filosofeerde Martin voor zich uit. ‘Zelfs als het allemaal maar illusie is, laat dat een mens niet onberoerd. Elke diepgaande ervaring verandert ons en heeft invloed op onze manier van leven.’

Eric keek hem aan alsof hij hem voor het eerst zag. ‘Nou, nou, het is te horen dat jij veel tijd doorbrengt in een kroeg, zeg. Zoveel flauwekul heb ik in geen tijden gehoord, zeker niet van iemand die nuchter is.’

Martin schoot in de lach, maar Marieke viel hem bij: ‘Ik vind het anders helemaal geen flauwekul! Er is meer tussen hemel en aarde dan jij ooit zult beseffen, Eric!’

‘Als iemand zo tegen me praat, moet ik altijd meteen even... hoe noemde jij dat ook al weer, Martin? De sneeuw geel kleuren. Misschien verander ik die sneeuw dan ook wel.’

Hij grijnsde en verdween op een holletje tussen de bomen, de duisternis in, voordat Marieke verontwaardigd kon antwoorden.

Nog nagrinnikend liep Eric in de richting van de berg. Hij haalde zijn mobiel tevoorschijn. Geen bereik: dat dacht hij al. Waarschijnlijk waren de kinderen toch al naar bed. Maar hij had wel even Ediths stem willen horen.

Eric stond tot zijn knieën in de sneeuw een boom te bevochtigen, toen zijn blik werd getrokken door iets vreemds. Tegen de donkere hemel leek het net alsof de berg die ze die middag beklommen hadden in brand stond. De lucht erboven werd hel gekleurd door iets wat leek op bleke vlammen. Gebiologeerd liep Eric een paar stappen het bos uit om beter naar de berg te kunnen kijken. Hij vergiste zich niet: er woedde daarboven een bosbrand, dat moest haast wel.

Rennend ging hij terug naar de anderen bij het kampvuur.

‘Er is brand!’ riep hij. ‘Daar, boven op de berg!’

Sverre was de eerste die overeind stond en met hem meeging. Alle anderen kwamen achter hen aan; Kim hield een arm om Brians schouders geslagen.

Bij de bosrand aangekomen keken ze allemaal omhoog. De gele vlammen waren verdwenen. Daarvoor in de plaats hingen nu lichtende banen in de lucht, die leken op traag wapperende, lange linten. Ze waren eerst felwit, daarna groenig van kleur.

‘Dat is het licht uit de Arena der Illusies,’ stamelde Celine. ‘Hoe kan dat?’

Maar Sverre schudde zijn hoofd. ‘Nee, dit is wat anders. Ik heb dit jaren geleden samen met mijn vader gezien. Mijn god, toen was ik nog maar zeven jaar oud. En ook een jaar of tien geleden, samen met Ingrid, toen zij nog mijn vrouw was.’ Hij staarde even met open mond naar de stralenbundels, die nu als zoeklichten omhoogschoten en toen langzaam veranderden in een gordijn van licht. Zonder zich van het schouwspel af te wenden zei hij: ‘Dit is het poollicht. *Aurora borealis*.’

‘Het poollicht?’ herhaalde Eric automatisch. Toen was het alsof hem een licht opging: ‘Natuurlijk, het noorderlicht! Daar heb ik een keer een documentaire over gezien. Niet te geloven dat we het hier echt meemaken! Dat schijnt maar eens in de zoveel jaar zo goed zichtbaar voor te komen!’

Sverre kon zijn ogen niet van het lichtende verschijnsel afhouden, maar hij knikte. ‘Dat klopt, dat heeft mijn vader me ook verteld. Je kunt het vrijwel elk jaar weleens zien, vooral in het noorden en dichterbij de zee, maar nooit zo helder en zo lang. Soms is het met een paar seconden gedaan. Elke elf jaar, zei hij, dan kun je het zo goed zien, in de winter.’

Het licht aan de hemel veranderde nu in een vlamme boog.

‘O, wat mooi!’ stamelde Kim en ze drukte Brian dicht tegen zich aan, wat hem een pijnlijk gekreun ontlokte. ‘Sorry,’ zei ze zacht, waarna ze hem als goedmakertje op zijn wang zoende.

‘Maar wat is het?’ wilde Celine weten. ‘Hoe kan dit zomaar? En waarom maar eens in de elf jaar?’

Hoewel hij zijn wenkbrauwen fronste en een nadenkend gezicht trok, wist Sverre geen antwoord.

‘Ik geloof dat het iets met zonnevlekken en aardmagnetisme te maken heeft,’ zei Eric peinzend. ‘In die documentaire vertelden ze dat zoiets alleen voorkomt als de zon heel actief is. Vraag me niet hoe het kan. Maar volgens mij veroorzaakt het ook storingen op radio’s en zo.’

‘En dan komt dat licht juist voor bij de magnetische pool,’ begreep Martin. ‘Ook bij de Zuidpool?’

‘Volgens mij wel,’ antwoordde Eric bedenkelijk. ‘Dat weet ik niet precies meer. Maar het kan best bij Australië zijn.’

‘Dat klopt. Daar heet het *aurora australis*,’ reageerde Sverre. Terwijl ze aan het praten waren, vervaagde en verdween het lichtverschijnsel langzaam.

Opgewonden pratend liep de groep terug naar het kampvuur. Ze gooiden wat extra houtblokken in de vlammen, haalden wijn en bier, en gingen weer zitten.

‘Niet te geloven dat we twee keer op een dag zoiets bijzonders te zien krijgen!’ riep Celine geestdriftig voor iemand die normaal gesproken niet snel van iets onder de indruk was.

Sverre knikte traag en trok een blikje bier open. ‘Jullie zijn een bijzondere groep. Ik heb in het binnenland het poollicht nog nooit zo mooi helder gezien terwijl ik aan het gidsen was.’ Hij hief zijn geopende blikje. ‘*Skol!* Op jullie!’

‘Skol!’ riepen ze allemaal en ze dronken hem toe.

‘Maar Marieke en Martin, ga me nou alsjeblieft niet vertellen dat we hierdoor ook weer gaan veranderen!’ zei Eric plagerig, toen hij een slok genomen had.

De anderen lachten, maar Marieke vond het duidelijk niet leuk, al protesteerde ze deze keer niet.

‘En toch moet je de kracht van het poollicht niet onderschatten!’ zei Sverre glimlachend, maar zijn ogen stonden ernstig. ‘Mijn volk is er altijd van overtuigd geweest dat de aurora of de brandende hemel, zoals ze het noemden, een afspiegeling was van de strijd tussen goed en kwaad, die in de hemel gevoerd werd. Die strijd bepaalt het lot van iedereen in de geestenwereld. Dus uiteindelijk ook voor jullie en mij.’ Hij nam nog een slok bier. ‘Dat vertelde mijn vader me. Ik ben er niet helemaal zeker van of hij dat zelf ook nog geloofde. Zoals ik eerlijk gezegd ook niet zeker weet wat ik er zelf van moet denken. Ik ben geneigd vreemde dingen te geloven, zeker als ze verband houden met de godenwereld van mijn voorouders.’

‘Weet je dat ik daar een beetje jaloers op ben,’ zei Eric, terwijl hij naar hem toe boog. ‘Zo’n mooi oud geloof van je voorvaderen, met een

eigen mythologie en alles: dat hebben we in Nederland helemaal niet.'

Sverre grijsde. 'O, maar daar hoef je helemaal niet jaloers op te zijn, hoor. Sommige dingen die ze geloofden waren absoluut *wacko!* Overblijfselen van halfgare manieren om te verklaren wat ze niet konden begrijpen.'

'Dat levert soms juist de mooiste beelden op, hoor!' haakte Marieke in. 'Neem nou de oude Indiërs: die dachten dat de wereld plat was en op de rug van een gigantische olifant lag. En die olifant stond op zijn beurt op het schild van een reusachtige schildpad.'

'En waar stond die schildpad dan op?' vroeg Brian geïnteresseerd. 'Volgens mij wisten ze dat niet,' antwoordde Marieke verontschuldigend. 'Of ze vonden het niet belangrijk, omdat ze dachten dat ze hiermee al wel genoeg verklaard hadden.'

'Als je iets verklaart door alleen maar een nieuw probleem op te werpen, is dat niet erg handig,' meende Brian. 'Gingen de mensen dan geen lastige vragen stellen?'

Marieke haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Ik denk niet dat je zo met zulke verhalen moet omgaan.'

'Dat geloof ik ook niet,' viel Sverre haar bij. 'Die mooie verhalen horen bij je erfgoed. Daar moet je trots op zijn. Het is heel makkelijk om alles maar stuk te redeneren. Maar wat hou je dan over?'

Daar had Brian geen antwoord op.

Hoewel het al pratend en drinkend rond het kampvuur erg gezellig was, trokken Kim en Brian zich als eersten terug in hun blokhut. Kim wilde Brians verband nog rustig kunnen verwisselen, deelde ze mee, en de anderen namen dat graag van haar aan.

Eric was na twee blikjes bier overgegaan op bronwater. Hij voelde dat hij moe was na deze dag vol inspanning, maar had het te veel naar zijn zin om nu al te gaan slapen. Steunend op een elleboog keek hij het kampvuur rond.

Marieke was van de groep degene die het meest op zichzelf was, constateerde hij. Ze had een eigen belevingswereld, was wat verlegen en voorzichtig, een beetje angstig, en ze kwam in elk geval moeilijk los.

Ze nam alles zo serieus.

Het verschil met Martin en Celine kon wat dat betreft haast niet groter zijn. Die twee zaten voortdurend met elkaar te praten en te lachen. Zou Martin misschien een oogje op Celine hebben, vroeg Eric zich af. Volgens hem zou hij dan knap kansloos zijn, want Martin was vast haar type niet. Hij zag Celine eerder vallen voor een stoer type als hun gids.

Sverre was na het gesprek over de Noorse mythologie een beetje stilgevallen. Wel had hij het ene na het andere blikje bier naar binnen geslagen, net als de avond tevoren.

‘Zouden we die andere groep nog kunnen tegenkomen, die Duitsers van gisteren?’ vroeg Marieke. ‘Misschien gaan die ook wel naar de Arena der Illusies.’

Meteen stond Sverres gezicht verbeterd. ‘Nee, die waren op de terugweg.’

‘Met die vriend van jou,’ zei Eric.

‘Noem die man nooit meer mijn vriend!’ viel Sverre fel uit. ‘Hij is een schoft! Je hebt zelfs kans dat hij mij op een gegeven moment iets aandoet.’

Alle blikken waren ineens op hem gericht. Marieke schoof zelfs wat opzij om beter langs het vuur naar hun gids te kunnen kijken.

‘Die Jonas bedoel je?’ vroeg Eric.

Sverre knikte nauwelijks merkbaar. ‘Hij was gisteren kwaad op me, omdat ik hem en zijn groep niet bij ons wilde laten blijven. Maar ik wilde dat risico echt niet lopen.’

‘Hoezo niet?’ wilde Eric weten. ‘Waar was je dan bang voor?’

‘Dat is een lang verhaal. De korte versie is dat hij en ik, toen ik nog veel jonger was dan nu, samenwerkten. Ik kon altijd goed met hem opschieten en dacht dat hij een vriend van me was. Maar op een dag vielen twee van de mensen uit onze groep bij een excursie in een bergkloof. Begrijp me goed: dat waren geoefende klimmers!’

De anderen wachtten af en reageerden niet.

‘Hoe dan ook, vanaf dat moment deed Jonas raar,’ vervolgde Sverre, na opnieuw een slok bier. ‘Hij gedroeg zich agressief tegenover mij en

de rest van de groep, toen we vroegen hoe dat ongeluk had kunnen gebeuren. Want hij was degene die met die twee mensen op dat bergplateau was geweest, weet je. Maar toen we later met de politie en de directie van onze reisorganisatie praatten, wist hij het zo te draaien dat ik er verantwoordelijk voor was. Totaal oneerlijk! Pas toen zag ik hem zoals hij echt was. Dat zorgde voor een enorme ruzie. Nou, en daarna moest ik weg, vond de directie. Ook al werkte ik er al veel langer dan hij en is het nooit echt goed onderzocht.'

'Maar dan had je toch kunnen protesteren,' suggereerde Celine, 'en de andere mensen van die groep kunnen laten getuigen?'

Sverre gooide zijn lege bierblikje in het vuur. Terwijl hij een nieuw blikje openmaakte, zei hij hoofdschuddend. 'Je begrijpt het niet. Dat had allemaal geen zin. Die mensen waren dood, daar kon niemand iets aan veranderen. En ik kon daar gewoon niet meer blijven, want ze waren blijkbaar niet van plan om Jonas te ontslaan. Dus had ik heel erg duidelijk gemaakt dat ik nooit, maar dan ook nooit meer samen met hem wilde gidsen. Volgens de directie was daardoor een onwerkbaar situatie ontstaan.'

'Daarom wilde je gisteren ook niet dat hij en zijn groep bij ons bleven, natuurlijk,' zei Marieke, met medelijden in haar stem.

'Precies!' riep Sverre schor. 'Ik vertrouw hem niet. Die man is een gevaar voor iedereen met wie hij op pad gaat, dat is wel bewezen!' Hij goot een flinke teug bier naar binnen en veegde zijn mond droog met zijn mouw. 'Natuurlijk weet hij dat ik hem doorheb. Mij houdt hij niet voor de gek! Daarom zei hij gisteren dat hij me nog wel zou krijgen.'

'Dus hij heeft je bedreigd?' vroeg Eric, duidelijk onder de indruk van wat hij zojuist te horen had gekregen.

Sverre knikte. 'Hij is natuurlijk bang dat ik iedereen vertel hoe hij eigenlijk is. En dat zal ik doen ook!' Hij zweeg even, voordat hij daaraan toevoegde: 'Tot hij me verhindert om dat nog te doen. Zoals hij me gisteren beloofd heeft: hij zei dat ik nergens veilig zal zijn als ik mijn mond niet houd.'